

Gjennom artikler og nyhetsstoff har dette tidsskriftet gang på gang pekt på at det kristne misjonsarbeidet verden over i dag står i en radikalt ny situasjon.

Det radikalt nye kommer til uttrykk både på den indre og den ytre linjen.

Selve misjonsarbeidet har skiftet karakter. Det har undergått en strukturforandring med vidtrekkende virkninger. Den innfødte kirken er rykket inn i sentrum av virksomheten. Her ligger tyngdepunktet i dag, ikke i det utenlandske apparatet med misjonærer, institusjoner osv. Denne prosessen, som en lenge har kunnet iaktta, og som misjonen selv har satt i gang, er etter den andre verdenskrigen blitt sterkere og mer omfattende enn noensinne. Symptomatisk for stillingen er de mange selvstendige kirkene som er blitt organisert i de siste seks årene, særlig i Asia. Det viktige kirkemøtet i Bangkok i 1949 — en konferanse sammenkalt og preget av de unge kirkene selv — var også i høy grad typisk for den nye tingenes tilstand (jfr. NOTM 1950 s. 120 ff.).

Den uttrykkelige aksentforskyvningen fra «misjon» til «kirke» som vi her er inne på, er i stor utstrekning et resultat av ytre faktorer. Vi sikter i første rekke til de nasjonale og politiske omveltningene i Øst- og Sørøst-Asia. Et par av artiklene i dette heftet av vårt tidsskrift behandler nettopp disse omveltningene. Vi er blitt stanset ved et sporskifte, skriver Asbjørn Aavik. Det er ikke en hvit mann som står der. Hånden om skiftestangen er mørk og brent av Østens sol. Det er en av Asias sønner som står der. Nå vil de fargete selv bestemme.

Meget instruktiv er Povl Wandalls fremstilling av de oppgavene og problemene kirken og teologien blir stilt overfor i et land hvor

de «fargete» har gjennomført sitt krav på å være herre i eget hus, i dette tilfelle India. Kirken i India må bli en *indisk* kirke, heter det, en kirke som tar sine egne spørsmål opp, både i teologi, kirkeliv og gudstjenesteordning. Det misjonærene kan og skal gjøre, er å ruste de indiske kristne åndelig for oppgaven de står overfor. Vi skal gi dem det beste vi har, både i teologi og forkynnelse. Vi skal bære evangeliet fram som det glade budskapet det er, og gjøre gjeldende Kristi kongevelde fullt ut.

Rystende realistisk er Sverre Holths skildring av kirken i China i dag. Hans analyse av situasjonen bygger på personlige iakttagelser og erfaringer på stedet helt fram til slutten av fjoråret. Tapet for kristendommen har vært enormt, hevder Holth. Stillingen synes å være best i de store byene ved kysten. I de store områdene hvor kommunistene har hatt makten i flere år, er alt kristelig arbeid utslettet. I Midt- og Vest-China er det kanskje bare fra ti til tjue prosent igjen av menighetsarbeidet sammenliknet med stillingen for to–tre år siden.

For en kontrast til «misjon 1852»! Det var i begynnelsen av 1850-årene at Hudson Taylor kom til China og tok opp den virksomheten som senere førte til grunnleggelsen av et av de veldigste tiltakene i protestantisk misjonshistorie: China Inland Mission. Det var en tid med uhørt ekspansjon, med ubegrensede muligheter. Ja, ennå for femti år siden var det åpne dører for den kristne misjonsvirksomheten. Visstnok hadde nettopp på denne tiden bokseropprøret med sitt fremmedhat mange steder skapt en kritisk situasjon. Men da Det norske misjonsselskap i 1902 tok opp arbeid i Hunan, var det, skriver en av pionérene, «et formeligt Kapløb» mellom de forskjellige misjonene om å komme inn i denne provinsen. Så sent som i 1947 regnet lederne i verdensmisjonen og de unge kirkene med at en hadde fremdeles i hvert fall 10–15 år å virke fritt for evangeliet i verdens største rike. Det ble bare to år.

Det er av den aller største betydning at misjonen besinner seg på det som er skjedd i China, dvs. at den tar sine metoder og sin strategi i det hele opp til alvorlig revisjon. Det China-krisen har lært oss, må vi nyttiggjøre oss i arbeidet på andre felter. Vi kan nemlig når som helst bli stilt overfor en liknende situasjon også

andre steder i Asia — og i verden for øvrig. Egede-Instituttet har tatt initiativet til en norsk undersøkelse av vår tradisjonelle «misjonspolitikk» ut fra de erfaringene vi har vunnet i China. En slik undersøkelse skulle kunne gi verdifulle direktiver for arbeidet i dag og framover.

Endelig betyr «misjon 1952» en ny situasjon også hva det kristne arbeidet blant jødene angår. De verdenshistoriske hendingene vi kort har antydnet ovenfor, og ikke minst den hendingen som heter opprettelsen av staten Israel, har med styrke reist spørsmålet om «hedningenes tider» snart er slutt. Misjonshistorikeren Oscar Handland drøfter inngående dette spørsmålet. Hans utgreiing om dette aktuelle emnet vil bli lest med stor interesse.

At «misjon 1952» imidlertid ikke *bare* betyr krise, får vi et levende inntrykk av når vi vender blikket mot Afrika. De veldige landevinningene for evangeliet som de siste årtiene har vært vitne til her, er i høy grad oppmuntrende. Afrika er, som en kjenner av forholdene har sagt, «fremtidens kristne kontinent».

«Misjon 1952» betyr bønn og arbeid for Riket midt i veldige, verdenshistoriske omveltninger. Men situasjonen er, selv der mørket er størst, langt fra uten lyse trekk. Framfor alt er misjon i dag som alltid innsats under løftet fra den Oppstandne: «Jeg er med dere alle dager inntil verdens ende.»

O. G. M.